

דיין 10.000 ל"י כדי לשחוק - כמה נקבל כדי שונדבר?"

אורי אבנרי, להתייעצות כיצד ניתן להביא טיח את חייהן של שתי הנשים. במשך קרוב לשלוש שעות גוללו אלישבע ואמה בפני הפרקליט והח"כ את השתלשלות הפרשה ואת ההיבטים השונים שלה.

אלסרידה האם, ילידת וינה, טענה כי גם בתקופת הכיבוש הנאצי לא ידעה פחד כפי שהיא חוששת בימים האחרונים. אל"י שבע, שהיא ילידת הארץ, היתה לא פחות נפחדת מאמה.

בתום ההתייעצות הגיעו הארבעה לכלל סיכום לפיו רק פירסום פרטי הפרשה, מפי האם, בהעולטם הזה - ובעתונות אחרים בארץ ובחול"ל שיסכימו לפרסם

רוצות שתפרסמו את הפרשה בהעולטם הזה ובעתונות העולם - אולי כך יורידו את הלחץ מעלינו.

"קיבלנו 10 אלפים ל"י ממש דיין כדי לשחוק", אמרה האם, "כמה נקבל כדי לספר את כל מה שעשה לנו?" היא הבהירה כי הכסף נועד לפצות אותה ואת בתה על הנזקים שנגרמו להם כתוצאה מכך שנאלצו לסגור את הסלון לתפירה שלהן ולחיות במסתור ובפחד. הוסכם עמך שוב שהן תספרנה את פרטי הפרשה, ואם יוחלט לפרסמה, יקבלו פיצוי כפי שיוסכם עמך.

רוטטת ונרגשת, כשדמעות בעיניה, הח"ל אמה של אלישבע לספר את פרטי

פוניות בין אלישבע לבין משה דיין. היו בהם הקלטות של שיחות טלפוניות עם עורכי-דין שנוהל עם משה דיין ברח המשרד עשרת אלפים הל"י בתמורה להפדת הבטחת נשואין. מלבד סילי הקהל-שתי היו שם תמונות של משה דיין עם הקדשות אישיות לאלישבע, צילומי צ'קים לפקודתה של אלישבע, העתקי מכתבים של אלישבע למשה דיין ומסמכים נוספים שהיה בהם כדי לאשר כי הרוימן בין הצעירה בת ה-26 לבין שרה-בטחון בן ה-56 לא נולד בדמינונה.

המיסמכים וההקלטות הועברו מיד, לפי בקשת אמה של אלישבע, למקום מבטחים, אחרי שהועתקו במספר העתקים שרפורו במקומות שונים, שוב לפי בקשת אמה של אלישבע.

באותו ערב התקשרה אלישבע שוב למשרדי המערכת. היא ביקשה מאחד הכתבים לבוא מיד למקום הימצאה - בית המלאכה לשמלות השייך לאמה, הנמצא בבנין בו נמצא קפה כטיח ברחוב דיוניגוף בתל-אביב. היא סיפרה כי היא חוששת לחייה.

שני כתבים וצלם יצאו למקום המצוי של אלישבע ואמה. מספר כתב העולם הזה, מרסל זוהר, שניהל את הקשר עם אלישבע ואמה:

"הגענו למקום. על הדלת היה קבוע שלט: סלון אלפי. בחלון זכוכית קטן

מה אתם יכולים לעשות כדי להציל אותנו? אתם מוכרחים לפרסם את הסיפור. אתם לא מפקחים לפרסם אותו? רק אם תפרסמו יניחו לנו."

אל המשרד נכנס בעלה של האם (שאינו אביה של אלישבע, אחרי שהאם נישאה בשנית). הוא אישר שגם הוא נתון במעקב בלתי פוסק.

בו במקום סוכם להעביר את שתי הנשים למשרדי המערכת, כדי שיוכלו לספר שם ללא חשש מה מתחולל סביבן. הכתיבים יצאו לדרך. שתי הנשים היו צריכות להגיע עם האם אחריהם. הן לא הגיעו. תחת זאת התקשרו בטלפון, ביקשו משני חברי המערכת לחזור למשרד הנסיעות. כאשר הגיעו הכתבים למקום, נראו שתי הנשים והאב נסערים עוד יותר מאשר קודם לכן.

"אתם לא יודעים מה קרה כאן," אמר הבעל, "הם מחכים לנו בחוץ. הם רוצים לתפוס אותנו ברגע שנצא החוצה."

"רק אתם"

יכולים לעזור!"

כתבים ניסו להרגיע את השליון שהם להסביר להם כי לא ניתן לחטוף שלושה אנשים לאור היום ברחוב ראשי, וכי היו רוצים לעצורם היה ניתן לעשות זאת במשרד. אבל הנשים סירבו להירגע.

מקום במסתור, אלישבע צ'יזיס ואמה, אלפרדה ברשל, כפי שצולמו השבוע במקום המסתור שלהן, אחרי שהתקשטו במיוחד לצורך הצילום במגפיים ובכובעי פרווה. במקום זה בילו השתיים כשבוע ימים, מבלי לצאת מפתח הבית, כשבעלה של האם מביא להן את מזונן אל מקום המחבוא. עתה נעלמו השתיים ואין יודעים היכן הן.

את הפרשה - עשוי לשים קץ לרדיפתן ולחיי הפחד והמיסתור שלהן. סוכם עם האם והבת כי אם יודקו לעזרה מיידית, יוכלו לפנות בכל אחת משעות היום והלילה ישירות לח"כ אבנרי ולעו"ד זכ"ר רובי.

היה זה אחד השבועות הארוכים שהכירו אנשי המערכת לאחרונה. הן טלפנו לא חדל לצלצל בבתיהם של אותם חברי מערכת שקיבלו על עצמם לטפל בפרשה. אלישבע לא פסקה להתקשר ב"טלפון, כשמדי פעם היא מזעיקה עזרה מיידית. חמישה מאנשי המערכת ביקרו במרוצת השבוע במקום המסתור של אלישבע ואמה.

אותה שעה נבדק החומר שספרה אל"י (חמשד בעמוד 22)

הרוימן שהתנהל במשך שנתיים בין משה דיין לבתה. סיפורה נמשך כשלוש שעות וחצי, נרשם מפיה. הצלם צילם את אל"י שבע ואמה בתוך מקום המחבוא שלהן. כשסיימו את סיפורן, שנשמע דמוני ודמ"י, ביקשו להעמיד לרשותן פרקליט כדי לשקול באיזה דרכים משפטיות ניתן לני"קוט כדי להסיר את הלחץ מעליהן. של"דעתן נועד למנוע מהן למסור את הסיפור.

למחרת, ביום רביעי בערב, הגיע עורך-הדין אמנון זכרוני למקום מחבואן של שתי הנשים. הן גוללו בפניו את פחדיהן והששוותיהן. גילו כי קיבלו אימים טלפוניים, מאנשים שזהותם מוכרת להן. כי יציתו את ביתן. כאשר השתכנע עורך-הדין זכרוני כי סיפורן של שתי הנשים הוא מבוסס ורציני, נקרא למקום גם ח"כ

מקום בצמרת. אלישבע צ'יזיס ואמה ב"כנס הסינרמה" שנערך בחודש יולי 1969, כשלידן בשורה יושבים ח"כ מרדכי בן-פורת, מראשי רפ"י לשעבר, וזאב יוסיפון, איש תל"ם. גילוייה של פרשת אלישבע היה לדעת כמה ממקורביו של דיין, אחת הסיבות לתביעת הגט של אשתו, רות.

במרכז הדלת היה קבוע פתק. עליו נרשם: "היום סגור". במרכז הפתק היה חריץ קטן. מבעדו השקיף עלינו מישהו מבפנים. עברו מספר דקות עד שהדלת נפתחה, אחרי שנשמע צלצול הסרתם של מספר בריחים. במסדרון הצר היה הושך מוחלט. נכנסנו לחדר של בית-מלאכה. עמוס קר"לבים עם שמלות. ליד אלישבע עמדה אמה. ליד האם ניצבה כלבת-צייד חומה בעלת מראה אימתני. האם נעלה את הדלת מאחוריה, הגיפה את כל הבריחים.

"זה היה מקום המסתור של שתי הנשים שים בימים האחרונים. החדר היה מוגן, ללא חלונות. דלת המרפסת נאטמה. בחדר ניצבו מכונת תפירה, שולחן גזירה, של"חן גיהוץ ומספר שרפרפים. האם והבת היו מוכות חרדה."

במחבוא ברחוב

דיוניגוף

איך אתם יכולים להגן עלינו?" שאלה אלישבע. אמה, אלפרידה, התעניינה אם ניתן לשכור שומר מוזיין שישעה עמך בחדר יום ולילה. "כבר שבע ימים שאנחנו לא עובדות פה," אמרה האם, "שלאנו את כל העובדות הביתה, איננו נותנות לאיש להכנס ואין אנו יוצאות החוצה. כל הזמן לא מפסיקים להטי"ר אתנו בטלפונים. אין מה לעשות. אנו

"אתם לא יודעים שום דבר," אמרה אלישבע, "הם יודעים שאנחנו רוצות למ"סור חומר העולטם הזה על מה שמשה דיין עשה לנו. לא נצא מפה בשום אופן. קחו איתכם את החומר שיש לנו פה, אם אינכם מפקחים. יש לנו הרבה העתקים מזה המפוזרים במקומות רבים."

אמה של אלישבע נכנסה לחדרי הנור חיות במשרד. היא חזרה כעבור דקות מספר. כל אותו זמן לא הפסיקה אלישבע לרעד מפחד: "מה הם יעשו לנו? מה הם יכולים לעשות לנו?" היא נראתה כמי שנתונה בחרדה עמוקה ביותר. "רק אתם יכולים לעזור לנו. אם תפרסמו את הסיפור," כאשר יצאה אמה של אלישבע מחדרי הנוחיות, היא מסרה לאחד הכתבים מעטפה גדולה, שהכתב החביאה במעילו. "תפרסמו את זה" אמרה "וזה יציל אותנו." סוכם עמה שאחרי הפירסום, אם ימצא החומר ראוץ לפירסום, היא תקבל את התשלום שביקשה.

כעבור מספר דקות כבר היו הכתבים ברחוב, בדרכם למכונית שהמתינה להם והסיעה אותם מיד למערכת.

סיפוריה של אלישבע נשמע עד אז דמויין ולקוח מעולם התזויות. קשה היה להאמין למה שסיפרה. אולם כאשר נפ"תחה המעטפה שמסרה בידי כתבי העולטם הזה, נמצאו לו הוכחות בדקות שאישרו כי יסוד לסיפוריה וכי אין הם אמצאה. בתוך המעטפה היו סילילים של רשמ"קול, עליהם היו הקלטות של שיחות טל-